

2011 m. liepos 5 d., antradienis

- f) naujoje konstitucijoje aiškiai apsaugoti visas pagrindines pilietines ir socialines teises laikantis Vengrijos tarptautinių įsipareigojimų, uždrausti mirties bausmę, laisvės atėmimą iki gyvos galvos be galimybės suimtųjų paleisti tam tikromis sąlygomis prieš laiką, suteikti pakankamai pagrindinių teisių apsaugos garantijų ir aiškiai įtvirtinti, kad pagrindinės teisės įgyjamos nuo gimimo ir yra besąlyginės;
- g) užtikrinti, kad reorganizuojant parlamentinių ombudsmenų sistemą nebūtų siekiama sumažinti dabartines garantijas dėl teisių apsaugos ir skatinimo šalies mažumų pasaulio, asmens duomenų apsaugos ir visuomenei aktualios informacijos skaidrumo srityse, taip pat ir dėl atitinkamų organų, atsakingų už šiuos klausimus, nepriklausomumo;
- h) užtikrinti, kad dėl Pagrindinių teisių chartijos įtraukimo į naująją konstituciją nekiltų problemų aiškinant šalies teismų, naujojo Vengrijos Konstitucinio Teismo ir ES Teisingumo Teismo įgaliojimus ir šių teismų įgaliojimų dubliavimosi problemų;
2. ragina Komisiją išsamiai persvarstyti ir išanalizuoti naująją konstituciją ir konstitucinius įstatymus, kurie bus ateityje priimami, siekiant patikrinti, ar jie atitinka Bendrijos teisyną, ypač Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartiją, ir Sutarčių tekstą bei principus;
3. paveda atitinkamiems komitetams stebėti, kaip sprendžiamas šis klausimas, bendradarbiaujant su Venecijos komisija ir Europos Taryba ir įvertinti, ar rekomendacijos buvo įgyvendintos ir kaip jos buvo įgyvendintos;
4. paveda Pirmininkui perduoti šią rezoliuciją Tarybai, Komisijai, Europos Tarybai, valstybių narių vyriausybėms ir parlamentams, Pagrindinių teisių agentūrai, Europos saugumo ir bendradarbiavimo organizacijai ir JT Generaliniam Sekretoriui.

5-oji sanglaudos ataskaita ir sanglaudos politikos po 2013 m. strategija

P7_TA(2011)0316

2011 m. liepos 5 d. Europos Parlamento rezoliucija dėl Europos Komisijos penktosios sanglaudos ataskaitos ir sanglaudos politikos strategijos po 2013 m. (2011/2035(INI))

(2013/C 33 E/04)

Europos Parlamentas,

- atsižvelgdamas į 2010 m. lapkričio 9 d. Komisijos komunikatą „Penktosios ekonominės, socialinės ir teritorinės sanglaudos ataskaitos išvados. Sanglaudos politikos ateitis“ (COM(2010)0642) (toliau – Išvados),
- atsižvelgdamas į Komisijos 2010 m. lapkričio 9 d. penktąją ataskaitą dėl ekonominės, socialinės ir teritorinės sanglaudos ir sanglaudos politikos ateities (toliau – Penktoji sanglaudos ataskaita),
- atsižvelgdamas į Sutartį dėl Europos Sąjungos veikimo, ypač į jos III dalies XVIII antraštinę dalį,

2011 m. liepos 5 d., antradienis

- atsižvelgdamas į 2006 m. liepos 5 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 1080/2006 dėl Europos regioninės plėtros fondo ir panaikinanti Reglamentą (EB) Nr. 1783/1999 ⁽¹⁾,
- atsižvelgdamas į 2006 m. liepos 5 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 1081/2006 dėl Europos socialinio fondo ir panaikinanti Reglamentą (EB) Nr. 1784/1999 ⁽²⁾,
- atsižvelgdamas į 2006 m. liepos 5 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 1082/2006 dėl Europos teritorinio bendradarbiavimo grupės (ETBG) ⁽³⁾,
- atsižvelgdamas į 2006 m. liepos 11 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 1083/2006, nustatanti bendrąsias nuostatas dėl Europos regioninės plėtros fondo, Europos socialinio fondo ir Sanglaudos fondo ⁽⁴⁾,
- atsižvelgdamas į 2006 m. liepos 11 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 1084/2006, įsteigianti Sanglaudos fondą ir panaikinanti Reglamentą (EB) Nr. 1164/94 ⁽⁵⁾,
- atsižvelgdamas į 2006 m. liepos 17 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 1085/2006, nustatanti pasirengimo narystei pagalbos priemonę (IPA) ⁽⁶⁾,
- atsižvelgdamas į 2006 m. gruodžio 18 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 1906/2006, nustatanti įmonių, mokslinių tyrimų centrų ir universitetų dalyvavimo Septintosios bendrosios programos veiksmuose ir mokslinių tyrimų rezultatų sklaidos taisykles ⁽⁷⁾,
- atsižvelgdamas į savo 2007 m. balandžio 24 d. rezoliuciją dėl būsimos plėtros įtakos sanglaudos politikos veiksmingumui ⁽⁸⁾,
- atsižvelgdamas į savo 2009 m. kovo 24 d. rezoliuciją dėl Žaliosios knygos apie teritorinę sanglaudą ir diskusijų dėl būsimos sanglaudos politikos reformos eigos ⁽⁹⁾,
- atsižvelgdamas į savo 2010 m. gegužės 20 d. rezoliuciją dėl sanglaudos politikos indėlio siekiant Lisabonos ir 2020 m. ES strategijos tikslų ⁽¹⁰⁾,
- atsižvelgdamas į savo 2010 m. rugsėjo 22 d. rezoliuciją dėl Europos kalnų regionų, salų ir retai gyvenamų vietovių ekonominio ir socialinio vystymo strategijos ⁽¹¹⁾,
- atsižvelgdamas į savo 2010 m. spalio 7 d. rezoliuciją dėl ES sanglaudos ir regionų politikos po 2013 m. ⁽¹²⁾,
- atsižvelgdamas į savo 2010 m. spalio 7 d. rezoliuciją dėl Europos socialinio fondo ateities ⁽¹³⁾,
- atsižvelgdamas į savo 2011 m. birželio 23 d. rezoliuciją dėl esamos padėties ir būsimųjų sąveikų siekiant didesnio ERPF ir kitų struktūrinių fondų veiksmingumo ⁽¹⁴⁾,

⁽¹⁾ OL L 210, 2006 7 31, p. 1.

⁽²⁾ OL L 210, 2006 7 31, p. 12.

⁽³⁾ OL L 210 2006 7 31, p. 19.

⁽⁴⁾ OL L 210, 2006 7 31, p. 25

⁽⁵⁾ OL L 210, 2006 7 31, p. 79

⁽⁶⁾ OL L 210, 2006 7 31, p. 82.

⁽⁷⁾ OL L 391, 2006 12 30, p. 1.

⁽⁸⁾ OL C 74 E, 2008 3 20, p. 275.

⁽⁹⁾ OL C 117 E, 2010 5 6, p. 65.

⁽¹⁰⁾ OL C 161 E, 2011 5 31, p. 120.

⁽¹¹⁾ Priimti tekstai, P7_TA(2010)0341.

⁽¹²⁾ Priimti tekstai, P7_TA(2010)0356.

⁽¹³⁾ Priimti tekstai, P7_TA(2010)0357.

⁽¹⁴⁾ Priimti tekstai, P7_TA(2011)0286.

2011 m. liepos 5 d., antradienis

- atsižvelgdamas į 2004 m. gegužės 26 d. Komisijos komunikatą dėl glaudesnės atokiausių regionų partnerystės (COM(2004)0343) ir 2008 m. spalio 17 d. Komisijos komunikatą „Atokiausi regionai – Europos turtas“ (COM(2008)0642),
 - atsižvelgdamas į 2010 m. kovo 3 d. Komisijos komunikatą „2020 m. Europa. Pažangaus, tvaraus ir integracinio augimo strategija“ (COM(2010)2020),
 - atsižvelgdamas į 2010 m. spalio 6 d. Komisijos komunikatą „Regioninės politikos įnašas į pažangų augimą 2020 m. Europoje“ (COM(2010)0553),
 - atsižvelgdamas į 2011 m. sausio 26 d. Komisijos komunikatą „Regioninės politikos įnašas į tvarų augimą 2020 m. Europoje“ (COM(2011)0017),
 - atsižvelgdamas į 2011 m. vasario 21 d. Bendrijų reikalų tarybos priimtas išvadas dėl penktosios ekonominės, socialinės ir teritorinės sanglaudos ataskaitos (06762/2011),
 - atsižvelgdamas į 2011 m. balandžio 1 d. Regionų komiteto nuomonę dėl penktosios sanglaudos ataskaitos ⁽¹⁾,
 - atsižvelgdamas į Darbo tvarkos taisyklių 48 straipsnį,
 - atsižvelgdamas į Regioninės plėtros komiteto pranešimą bei į Užimtumo ir socialinių reikalų komiteto, Biudžeto kontrolės komiteto ir Moterų teisių ir lyčių lygybės komiteto nuomones (A7-0222/2011),
- A. kadangi ES sanglaudos politika labai prisidėjo prie to, kad per praėjusį ir šį paramos laikotarpius visuose ES regionuose didėjo produktyvumas; kadangi iš *ex post* vertinimo taip pat matyti aiškus ekonominių, socialinių ir regioninių skirtumų sumažėjimas; kadangi šios tendencijos turi teigiamą poveikį ir socialinei apsaugai, ir investicijoms į aplinkosaugą,
- B. kadangi sanglaudos politika buvo sumanyta kaip atsvara bendrajai rinkai ir turėjo skatinti vystyti novatorišką ir saugumą suteikiančią Europą, grindžiamą solidarumu, turint mintyje problemas, susijusias su globalizacija, demografiniais pokyčiais ir išteklių išsaugojimu, ir kadangi siekiant didesnio augimo ir regioninės bei socialinės sanglaudos turėtų būti išnaudojamas visų regionų vidinis potencialas,
- C. kadangi sanglaudos politika yra dalykas, tikrai svarbus piliečiams, nes ji priartina Europą prie žmonių kasdienio gyvenimo, padaro ją konkrečią ir matomą visoje ES,
- D. kadangi krizinėse situacijose įrodytas sanglaudos ir struktūrinės politikos lankstumas ir šių kryptių politika itin prisidėjo prie įvairių nacionalinių ekonomikos skatinimo ir kvalifikacijos kėlimo programų, ir kadangi svarbu šį lankstumą išlaikyti,
- E. kadangi Europos struktūrinė politika labai prisideda kovojant su ekonomikos bei finansų krize, kadangi ją vykdant paprastai siekiama diegti naujoves ir šalinti kliūtis, atkakliai skatinti Europos regionus tobulinti infrastruktūrą, didinti regioninį inovacijų potencialą ir skatinti aplinkos požiūriu tvarų vystymąsi,

⁽¹⁾ OL C 166, 2011 6 7, p. 35.

2011 m. liepos 5 d., antradienis

- F. kadangi struktūrinių naudojimas siekiant Lisabonos strategijos tikslų pasiteisino ir tai įrodyta išpūdingais išipareigojimų rodikliais pagal „konvergencijos“ ir „regionų konkurencingumo ir užimtumo“ tikslus, ir kadangi 20 % Europos teritorinio bendradarbiavimo projektų atitinka Lisabonos strategijos tikslus,
- G. kadangi vykdant teritorinį bendradarbiavimą siekiama skatinti teritorijas ir regionus bendradarbiauti, kad jie galėtų kartu spręsti bendrus uždavinius, panaikinti fizines, administracines ir reglamentavimo kliūtis, trukdančias šiam bendradarbiavimui, ir sušvelninti „sienų poveikį“,
- H. kadangi dalinio Lisabonos strategijos žlugimo priežastis yra ne netinkamas sanglaudos politikos vykdymas, o greičiau tai, kad trūko daugiapakopio valdymo ir atsakomybės už šią strategiją regionų ir vietos lygmeniu, taip pat finansų krizės padariniai ir trūkumai kuriant vidaus rinką, biudžetinės drausmės nesilaikymas ir nepakankamos bendrosios makroekonominės sąlygos kai kuriose valstybėse narėse,
- I. kadangi klaidų lygis ir piktnaudžiavimas parama per paskutiniuosius paramos laikotarpius gerokai sumažėjo; tačiau apgailestauja, kad struktūrinė politika vis dar yra ta politikos sritis, kurioje dažni atitinkami pažeidimai, ir kad kai kurios valstybės narės vis dar neturi veiksmingų priemonių piktnaudžiavimui parama mažinti ir neteisėtai išmokėtoms lėšoms susigrąžinti; kadangi apie pažeidimus gali būti nepranešama, dėl aplaidumo ar savavališkai, ir kadangi reikia pažymėti, kad nemažai klaidų vykdant sanglaudos politiką buvo padaryta dėl teisės aktų reikalavimų, susijusių su kitomis politikos sritimis, pvz., viešųjų pirkimų, aplinkos apsaugos ir valstybės pagalbos,
- J. kadangi dabartinė sanglaudos ir struktūrinės politikos tikslų sistema (konvergencija, konkurencingumas ir užimtumas, tarpvalstybinis bendradarbiavimas) drauge taikant daugiapakopio valdymo principą, nustatant horizontaliuosius tikslus, taikant numatomumo principą, užtikrinant pakankamą finansavimą ir priimtina programavimo laikotarpį (septyneri metai) apskritai pasiteisino, tačiau labai vėluojama sudaryti programas dėl pernelyg ilgai besitęsiančių finansinių ir teisinių derybų, vedamų vykstant ES sprendimų priėmimo procesui, ir esminių sanglaudos politikai taikomų nuostatų pokyčių,
- K. kadangi tvarus konvergencijos regionų rėmimas ir jų vystymas teigiamai veikia paklausą jų prekių ir paslaugų rinkoje ir įrodyta, kad tai daro teigiamą poveikį ir turtingesnėms ES valstybėms narėms,
- L. kadangi dėl regionų ekonomikos ir socialinio disbalanso, tam tikrų regionų (ypač atokiausių regionų) geografiniu požiūriu nepalankios padėties ir specifinių struktūrinių problemų arba būtinybės prisitaikyti prie naujų iššūkių ir toliau bus reikalinga plataus masto gerai finansuojama ES sanglaudos politika, vykdoma visuose Europos regionuose; kadangi to taip pat reikalaujama pagal Lisabonos sutartį,
- M. kadangi, atsižvelgiant į jos strateginę svarbą ateičiai, sanglaudos politika neturi tapti koreguojamu kintamuoju per būsimas derybas dėl biudžeto,

Sanglaudos politikos pridėtinė vertė ir pagrindiniai investicijų aspektai

1. ragina sanglaudos ir struktūrinės politikos programose labiau pabrėžti Europos pridėtinę vertę; mano, kad pridėtinė vertė yra tuo atveju, jei ES projektais tvariai pagerinama nepalankioje padėtyje esančių, mažiau išsivysčiusių regionų ekonominė, socialinė ir (ar) ekologinė padėtis ir jų infrastruktūra ir jei šio pagerėjimo nebūtų buvę galima pasiekti be Europos postūmio;

2011 m. liepos 5 d., antradienis

2. išvelgia Europos masto finansavimo pridėtinę vertę ir tuo atveju, jei projektais, kurie buvo remti nacionaliniu, regionų ir vietos lygmenimis, prisidėta siekiant bendrų Europos tikslų, susijusių su Europos integracija, ekonomikos augimu, mokslinių tyrimų rezultatais, aplinkosauga, kultūra, išteklių valdymu, sportu, demografiniais pokyčiais, tvariu energijos tiekimu, socialine sanglauda ar tarpvalstybine plėtra, ir to nebūtų buvę galima pasiekti be Europos postūmio;
3. mano, kad Europos tikslų siekimas taikant decentralizuotą požiūrį ir daugiapakopio valdymo ir pasidalijamojo valdymo principą yra didelis sanglaudos politikos pranašumas ir tai savaime yra pridėtinė vertė; mano, kad vykdant daugiapakopį valdymą, kai nustatoma aiškiai apibrėžta struktūra ir atsakomybė, įkūnijamas subsidiarumo principas ir tinkamai pripažįstama, kokios svarbios regioninės valdžios institucijos vykdančios sanglaudos politiką; ragina partnerystės principą ir dalyvaujančių subjektų atsakomybę toliau stiprinti kiekvienos valstybės patvirtinamame teritoriniame pakte numatant išsamias privalomas nuostatas siekiant užtikrinti, kad planuojant ir vykdant būtų siekiama rezultatų;
4. mano, kad sanglaudos politikos ir jos programavimo ciklo, išlaidų paskirstymo ir galimybių potencialiems struktūrinių fondų lėšų gavėjams gauti informaciją skaidrumas yra pagrindinė būtina sąlyga bendriems sanglaudos politikos tikslams pasiekti ir kad dėl šios priežasties skaidrumas turėtų tapti pagrindiniu įvairiems sektoriams taikomu principu kito finansavimo laikotarpio sanglaudos programavimo ir sprendimų priėmimo procese; pabrėžia, kad reiktų ir toliau viešinti finansavimo gavėjų sąrašą, visų pirma skelbti jį internete, nes tai – veiksminga skaidrumo gerinimo priemonė;
5. mano, jog nuostatos dėl skaidrumo (priešolė atskleisti galutinį naudos gavėją) yra būtinos priemonės ekspertams, visuomenei ir politikos formuotojams, kad jie galėtų įvertinti, ar struktūrinių fondų lėšos panaudotos atsižvelgiant į nustatytus tikslus ir teisėtai; ragina užtikrinti, kad aprašas būtų teikiamas ne tik atitinkama nacionaline kalba, bet ir viena iš trijų darbo kalbų (anglų, prancūzų arba vokiečių), ir rekomenduoja toliau derinti reikalaujamą nurodyti informaciją;
6. pabrėžia, kad nepaisant regioninių skirtumų mažėjimo tendencijos vis dar išlieka didelis disbalansas, kuris kai kuriose valstybėse narėse arba, palyginti su kitomis valstybėmis, netgi didėja, be kita ko, dėl ekonomikos ir finansų krizės, todėl sanglaudos politika ir toliau turi būti sutelkiama į regionų išsivystymo skirtumų mažinimą ir darnų bei tvarų visų Sąjungos regionų vystymą, nesvarbu, kokioje valstybėje narėje jie yra;
7. supranta, kad regionai, geografiniu ir gamtiniu požiūriu esantys ypač nepalankioje padėtyje, turi ypatingų poreikių; dar kartą ragina valstybes nares ir Komisiją Sutartyje dėl Europos Sąjungos veikimo numatytų tipų regionams, esantiems ypač nepalankioje padėtyje (atokiausi regionai, labai retai gyvenami šiauriausi regionai, kalnų ar pasienio regionai ir salos), kaip ir anksčiau, taikyti ypatingas paramos lengvatas, jei jos veiksmingos ir turi Europos pridėtinę vertę;
8. pripažįsta, kad tam tikrų regionų statusas ir poreikiai ypatingi ir kad taip yra dėl jų geografinės padėties, demografinių pokyčių ar specifinių kliūčių, pvz., gamtinės aplinkos; drauge atkreipia dėmesį į jų potencialą; dar kartą ragina šių tipų regionams ir ypač regionams, kurie minimi Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 349 ir 174 straipsniuose ir kurie yra ypač nepalankioje padėtyje (pvz., atokiausi regionai, įskaitant atokiausias kaimo vietas, labai retai gyvenami šiauriausi regionai, kuriuose, be kita ko, dideli atstumai ir atšiaurios sąlygos, ir salų, kalnų bei pasienio regionai) toliau taikyti ypatingas paramos lengvatas, lanksčias nuostatas ir skirti specialų finansavimą iš biudžeto, taip pat sudaryti palankesnes sąlygas investuoti šiuose regionuose teikiant arba tiesioginę paramą, arba atleidžiant nuo mokesčių; taip pat ragina atlikti tyrimus, kad būtų nustatyta, kokias šių tipų regionams taikomas tam tikras lengvatas reiktų išsaugoti arba sukurti, siekiant užtikrinti, kad sanglaudos politikos priemonės būtų naudojamos pritaikius jas prie šių regionų ekonomikos ir deramai atsižvelgiant į mažųjų ir vidutinių įmonių svarbą ir konkurencingumo poreikį bei vienodas galimybes, siekiant, kad jie būtų integruoti į ES vidaus rinką;

2011 m. liepos 5 d., antradienis

9. pabrėžia, kad Sąjunga visuotinės konkurencijos sąlygomis gali išlikti konkurencinga tik jei vykdant sanglaudos politiką bus galima visiškai išnaudoti visų regionų, miesto teritorijų ir miestų potencialą ir bus sudarytos sąlygos, kad regionai, galėtų pakankamai lanksčiai spręsti strategijoje „Europa 2020“ nustatytus uždavinius ir šalinti kliūtis; todėl pabrėžia, kad naudojant struktūrinių fondų lėšas didelėje teritorijoje, reikia išlyginti ir stipresnių regionų struktūrinius trūkumus; tačiau pabrėžia, kad sanglaudos politika nėra vien tik strategijos „Europa 2020“ įgyvendinimo priemonė ir kad nuolat kreipiant dėmesį į esminius sanglaudos politikos principus bus galima geriau įtvirtinti strategijos „Europa 2020“ laimėjimus net ir baigus įgyvendinti strategiją;

10. pabrėžia, kad sanglaudos politika ir toliau turi būti siekiama teritorinės sanglaudos; pabrėžia, kad Lisabonos sutartyje į ekonominės ir socialinės sanglaudos tikslus įtrauktas teritorinės sanglaudos tikslas; tvirtina, kad šis tikslas išlieka neatsiejamai susijęs su ekonominės ir socialinės sanglaudos iššūkiais ir didina sanglaudos politikos pridėtinę vertę Europos mastu; pabrėžia, kad teritorinė sanglauda yra svarbi ir pareigoniams, ypač miestų teritorijoms (sunkumų patiriantys miesto rajonai, nekontroliuojamo miestų plėtimosi reiškinys), net tuose regionuose, kurie laikomi turtingais;

11. mano, kad makroregioninės strategijos, jei regioninės valdžios institucijos dalyvauja jų valdyme, yra puiki proga geriau išnaudoti viršvalstybinį potencialą, pagerinti įvairių valdymo lygmenų bendradarbiavimą ir drauge spręsti bendras problemas, pvz., aplinkosaugos ar išteklių naudojimo ir plėtros pajėgumų, taigi galima veiksmingesnė, nuoseklesnė ir tvaresnė plėtra; pabrėžia, kad teritorinio bendradarbiavimo programas reikia veiksmingiau susieti su teritorinėmis strategijomis (pvz., regioninės plėtros planais, vietos plėtros strategijomis ir vietos plėtros planais); mano, kad, geriau koordinuojant esamas paramos galimybes, galima tikslingiau panaudoti ES struktūrinius fondus nedidinant šioms regionų bendradarbiavimo sritims skiriamų išteklių; be to, mano, kad nereikėtų kurti šioms strategijoms skirtų naujų priemonių, skirti finansinių išteklių ar kurti naujų įgyvendinimo struktūrų ir kad tai neturėtų paveikti finansinės paramos, teikiamos smulkesniems vystymo projektams regionuose; mano, kad makroregioniniu metodu galėtų būti naudojamas siekiant sustiprinti sanglaudos politikos ir kaimynystės politikos sąsają; ragina Komisiją ir valstybes nares labiau atsižvelgti į ESF teritorinį aspektą, ypač susijusį su galimybe įsidarbinti;

12. abejoja, ar atskiros veiksmų programos, skirtos funkciniais geografiniams vienetams, pavyzdžiui, institucijų grupėms, įskaitant vietos teritorijas, arba jūros ar upių baseinams, duos papildomos naudos, ypač tais atvejais, kai nėra politinių institucijų (įskaitant demokratiškai išrinktus organus), kurioms būtų suteikta pakankama atsakomybė už programų įgyvendinimą; vietoj to ragina intensyviau derinti makroregionines, metropolijų regionų ar su gamtine padėtimi susijusias strategijas tarpvyriausybiniu lygmeniu ir ragina veiksmų programose tinkamai išnagrinėti funkcinis geografinius vienetus siekiant sudaryti palankesnes sąlygas pasinaudoti ES finansavimu įgyvendinant tarpregioninio vystymosi projektus; mano, kad konkrečios veiklos programos galėtų tapti viena iš įgyvendinimo regionuose, kuriuose subregioninis įgyvendinimas sukuria pridėtinės vertės, palyginti su nacionalinėmis ir regioninėmis programomis, galimybėmis; ragina vykdant tarpvalstybines programas į veiklos programų kūrimą įtraukti tarpvalstybines asociacijas, pasiremiant direktyva dėl Europos teritorinio bendradarbiavimo grupės;

13. pabrėžia esminį miestų ir regionų vaidmenį siekiant strategijoje „Europa 2020“ keliamų ekonominių, ekologinių ir socialinių tikslų; skatina didinti per ankstesnę integruotų miestų programų (IMP) programavimo laikotarpį įgytą pagreitį ir pabrėžia vykstančių eksperimentų svarbą; ragina skatinti pavyzdinių koncepcijų ir projektų kūrimą integruotų konkrečioms vietovėms pritaikytų plėtros planų pagrindu bei stiprinti abišaliai naudingus miestų ir miestelių ir su jais funkciškai susijusių rajonų ryšius; mano, kad sprendžiant teritorijų, kuriose gyvena nepalankioje padėtyje esančios bendruomenės, problemas, ypač svarbi didesnė šių teritorijų sanglauda; atsižvelgdamas į tai, pabrėžia, kad dažnai didžiausi socialiniai ir ekonominiai skirtumai yra pačiuose miestuose ir kad net ir turtinguose regionuose yra miestų, kuriuose galima rasti nepriteklių ir skurdą patiriančių rajonų;

2011 m. liepos 5 d., antradienis

14. pabrėžia, kad prie regionų vystymo gali labai prisidėti miestai ir miesteliai, kurie būtų vystymosi centrai ir skatintų augimą; taip pat atkreipia dėmesį į tai, kad turėtų būti sudarytos sąlygos siekiant, kad kaimo gyvenvietės, puoselėdamos partnerystes ir tinklus, galėtų dalyvauti įgyvendinant integruotus sprendimus atitinkamuose funkcinuose geografiniuose vietuose; atkreipia dėmesį į specifinius iššūkius, kylančius didelių miestų centrams ir susijusius su jų socialinių, ekonominių ir aplinkos apsaugos užduočių sudėtingumu; atsižvelgdamas į tai, mano, kad kaimo vietovių ir priemiesčių potencialas sudaro vystymosi galimybes, tačiau ne tik aplink šias vietas esančioms aglomeracijoms ir dideliems miestams; be to, atsižvelgdamas į tai, atkreipia dėmesį į ypač nepalankioje padėtyje esančių regionų ekonominio vystymosi galimybes, kurias sudaro tinkamas kaimo vietovių vietos potencialo, įskaitant aplinkos ir kultūros vertybes, naudojimas ir šio potencialo skatinimas; taip pat mano, kad, atsižvelgiant į struktūrinę ir sanglaudos politiką, reikėtų kaimo ir miesto regionų partnerystę labiau vertinti tuo aspektu, kaip sudaryti kaimo vietovėms vienodas išsivystymo ir gyvenimo kokybės sąlygas, susijusias su socialiniais ir ekonominiais veiksniais; ragina valstybes nares, pripažindamas dinamišką miestų poveikį regionų ekonominės plėtros procesui bei aplinkinių kaimo vietovių ekonomikos skatinimui, užtikrinti reikiamus išteklius būtinoms miestų ir priemiesčių projektams vykdyti;

15. nepritaria tam, kad būtų taikomos privalomos kvotos, ypač susijusios su nacionaliniais asignavimais pagal ESR ir ERPF programas, vietos ir miestų plėtra, kaimo vietovėmis ir kitų tipų teritorijų aglomeracijomis ar funkcinėmis teritorijoms, nes taip galėtų būti užtikrinama daugiau intervencijų; mano, kad reikalavimas jau veiksmų programose nurodyti miestus ir rajonus, kurie atitinka reikalavimus dėl paramos yra galimybė, kuriai reikėtų suteikti pirmenybę, kai šis metodas užtikrina pridėtinę vertę ir sutelkia pagalbos intensyvumą, dėl jo reikia derėtis taikant daugiapakopio valdymo principą; mano, kad valstybėms narėms ir regionams turėtų būti suteikiama didesnė atsakomybė organizuojant atitinkamas konkurencija ir rezultatais grindžiamas atrankos procedūras;

16. pabrėžia, kad, vykdant struktūrinę ir sanglaudos politiką, negalima vienašališkai teikti pirmenybės tam tikro tipo regionams; ragina kaimo ir miesto regionų partnerystę vertinti labiau atsižvelgiant į jų socialines, ekonomines ir aplinkos sąsajas;

17. pabrėžia, kad finansuojant iš struktūrinių ir sanglaudos fondų taip pat turėtų būti atsižvelgiama į strategijos „Europa 2020“ švietimo, kultūros ir socialinius bei politinius uždavinius ir siekiama Sutartyje įtvirtinto bendro ES tikslo – ekonominės, socialinės ir teritorinės sanglaudos bei paisoma subsidiarumo principo; tačiau mano, kad atitinkamų politikos sričių priskyrimas tik Europos Sąjungos kompetencijai žlugtų dėl finansinių priežasčių; todėl ragina pradėti taikyti papildomus pavyzdinius tam tikrai vietai pritaikytus vietos plėtros metodus išlaikant kompetenciją nacionaliniu ir regionų lygmenimis;

18. taip pat pabrėžia, kad sanglaudos politika negali tapti atskirų sektorių, pavyzdžiui, mokslinių tyrimų ir plėtros, pramonės inovacijų ar kovos su klimato kaita, priemone ar įrankiu, kadangi tai sumenkintų pagrindinį šios politikos tikslą ir suvaržytų galimybes ją naudoti skatinant regionų vystymosi galimybes, kurios būtinos siekiant suartinti ypač nepalankioje padėtyje esančius ir labiausiai išsivysčiusius regionus;

19. mano, ypač atsižvelgdamas į tai, kad būtina pereiti prie atsinaujinančiųjų energijos išteklių, ir į diskusijas klimato klausimais, kad sanglaudos politikos įnašas į spartų aplinkosaugos technologijų ir atsinaujinančiųjų energijos išteklių vystymą turi būti didesnis; mano, kad šie klausimai turėtų būti vienas iš prioritetų, jeigu pagal programas tam skiriama užtektinai lėšų ir jei sutelkus dėmesį į atsinaujinančiuosius energijos išteklius kuriama ES pridėtinė vertė, grindžiama decentralizuotos energetikos koncepcijų planais, apimančiais energijos kaupimo regionuose technologijas; pritaria tam, kad būtų išnaudojamas regionų šios srities ekonomikos potencialas;

20. mano, kad struktūriniai fondai turi galimybių remti specialias investicijas į energetikos infrastruktūrą, tačiau šios investicijos turėtų būti daromos ypač regionuose, kuriuose dėl politinių ar geografinių priežasčių labai sunku rasti rinkos ekonomika pagrįstų sprendimų dėl energijos tiekimo; be to, ragina struktūrinių fondų paramą visada susieti su energetikos vidaus rikos ir jos tiekimo saugumo stiprinimu ir su pasidalijamosios atsakomybės už lėšas principu;

2011 m. liepos 5 d., antradienis

21. mano, kad sanglaudos politikos užduotis turėtų būti ir transeuropinio transporto tinklo (TEN) pagrindinių europinės svarbos maršrutų trūkumų bei pralaidumo kliūčių šalinimas, ypač iki šiol šiuo klausimu apleistuose pasienio regionuose;

22. pabrėžia, kad transeuropinių transporto tinklų vaidmuo Europos regionų sanglaudai yra esminis, todėl būtina stiprinti transeuropinių tinklų infrastruktūros, jūrų greitkelių ir klasifikuotų Europos kelių vystymą bei gerinti prieigą prie jų, ypač pasienio regionuose ir atokiausiuose regionuose; ragina imtis visų reikalingų priemonių siekiant užtikrinti TEN-T prioritetinių projektų pakankamą finansavimą ir įgyvendinimą laiku; siūlo tam tikrus tarpvalstybinius infrastruktūros objektus laikyti prioritetiniais projektais, kuriems būtų galima skirti lėšas, skiriamas 1, 2 ir 3 tikslams, ir ragina nustatyti privalomą teisę pirmą pasiūlymą dėl šios rūšies veiklos pateikti regioniniu lygmeniu ir užtikrinti lygiavertį pasienio regionų ir vietos valdžios institucijų dalyvavimą sudarant planus;

23. ragina skirti nacionalines lėšas, turint mintyje šių priemonių pridėtinę vertę stiprinant regionų sanglaudą, teritorinę sanglaudą ir vystant veiklą, pavyzdžiui, turizmą, kuris yra svarbus atokiausiems regionams, tokiems, kaip salos;

24. remia ekonominių vystymąsi ir užimtumą MVĮ ir mikroįmonėse; taigi reikalauja, kad pagrindiniai Smulkiojo verslo akto Europai principai, t. y. principas „pradėk nuo mažo“ ir principas „tik kartą“, būtų laikomi sanglaudos politikos pagrindais ir mano, kad šiuos principus valstybės narės ir regionai turėtų taikyti rengdami savo veiklos programas;

Tikslinės struktūros ir programavimo pagrindas

25. pabrėžia, kad pagrindiniai strategijos „Europa 2020“ aspektai (inovacijos, švietimas, energetika, aplinka, užimtumas, konkurencingumas, kvalifikacija, kova su skurdu) jau yra sanglaudos ir struktūrinės politikos dalis; mano, kad strategijos „Europa 2020“ uždavinius galima labai gerai integruoti į pasiteisinsią trijų tikslų sistemą (konvergencija, augimas ir užimtumas, tarpvalstybinė plėtra);

26. pabrėžia, kad investuojant į naujoves ir švietimą galima skatinti vystymąsi; tačiau atkreipia dėmesį į tai, kad šios investicijos turi būti veiksmingai remiamos pasitelkiant atitinkamą infrastruktūrą (eismo, plačiajuosčio interneto ryšio, energetikos) ir susijusias institucijas (valstybės investicijos ir fiskalinės politikos konsolidavimas turi būti derinamas su makroekonominėmis priemonėmis, e. vyriausybės paslaugos su tarpvalstybiniu mokymu);

27. mano, kad pagrindinės infrastruktūros vystymas taip pat turi būti laikomas suderinamu su strategija „Europa 2020“, nes tik turėdami konkurencingus transporto, energetikos ir ryšių tinklus bei atliekų valdymo infrastruktūrą konvergencijos regionai sugebės padėti siekti strategijos „Europa 2020“ tikslų – būtent todėl silpniausi ir vargingiausi regionai turėtų turėti tam tikrą strategijos „Europa 2020“ tikslų interpretavimo laisvę;

28. pabrėžia, kad ESF yra svarbiausia strategijos „Europa 2020“ socialinio aspekto įgyvendinimo priemonė ir kad fondas gali labai prisidėti prie šios strategijos pagrindinių prioritetų įvykdymo, konkrečiai, užimtumo, perėjimo prie tvarios ekonomikos, mokyklos nebaigusių asmenų skaičiaus sumažinimo, kovos su skurdu, diskriminacija ir socialine atskirtimi, taip pat prisidėti sprendžiant problemas, kurių kyla asmenims esant įvairioms socialinėms aplinkybėms; atsižvelgdamas į tai, pabrėžia, kad yra ne tik BVP, bet ir kiti socialiniai rodikliai, naudingi atliekant vadinamąją SWOT (pranašumų, trūkumų, galimybių ir grėsmių) analizę;

29. mano, kad ESF yra itin svarbus sanglaudos politikai ir turi galimybių padidinti pastarosios indėlį siekiant strategijos „Europa 2020“ tikslų, įskaitant tvarų ekonomikos augimą teikiant paramą MVĮ, kad jos kurtų ekologiškas darbo vietas;

2011 m. liepos 5 d., antradienis

30. mano, kad kova su darbo rinkos diskriminacija, susijusia su lytimi, seksualine orientacija, etnine kilmė, amžiumi, negalia ar gyvenamąja vieta, yra itin svarbi skatinant tikrai lygias galimybes; atkreipia dėmesį į tai, kad didesnis moterų užimtumo lygis labai svarbus siekiant strategijos „Europa 2020“ užimtumo tikslų ir kad dėl to reikia visapusiškai spręsti kliūčių, trukdančių moterims dalyvauti darbo rinkoje, problemą;

31. mano, kad BVP turi išlikti pagrindinis kriterijus nustatant remtiniausias vietas (BVP vienam gyventojui mažesnis kaip 75 % ES vidurkio) ir, prireikus, sanglaudos valstybes (bendrasis nacionalinis produktas vienam gyventojui mažesnis kaip 90 % ES vidurkio); atkreipia dėmesį į tai, kad kompetentingoms nacionalinėms institucijoms reikia palikti lankstumo galimybių kiekvienam tikslui ir atsižvelgiant į geografinę koncentraciją tinkamu sprendimų priėmimo lygmeniu taikyti ir kitus rodiklius, dėl kurių turi būti susitarta vystymosi ir investicijų partnerystės sutartyse ir kuriais remiantis būtų vertinamos jiems kylančios socialinės, ekonominės, ekologinės, demografinės ir geografinės problemos;

32. ragina sanglaudos politiką, kaip nurodyta Lisabonos sutartyje, ir toliau pirmiausia orientuoti į labiausiai atsilikusius regionus; pabrėžia, kad, vargingiausiems regionams reikia skirti deramą pagal 1 tikslą (konvergencija) numatyto finansavimo dalį, kuri atitiktų jų vystymosi problemų sunkumą;

33. ragina apriboti tinkamumo finansuoti laikotarpius regionams, kurie, nepaisant maksimalios paramos, net ir po keleto programavimo laikotarpių negali pademonstruoti jokios esminės pažangos, susijusios su jų ekonomine, socialine ir ekologine padėtimi;

34. ragina Komisiją pateikti pasiūlymą, kuris galėtų kitą programavimo laikotarpį ir pagal kurį būtų užtikrinama, kad regionams, kurie daugiau nepriskiriami konvergencijos tikslui, būtų teikiama reguliuojama, solidi ir proporcinga pereinamojo laikotarpio parama siekiant spręsti klausimus, susijusius su ypatinga jų padėtimi, o regionams, kurių BVP vienam gyventojui sudaro 75 %–90 % ES vidurkio, parama būtų teikiama nustačius tarpinę kategoriją siekiant neleisti, kad regionai, kurių padėtis panaši, būtų traktuojami skirtingai; mano, kad ši speciali tvarka turėtų pakeisti dabartinę palaipsnio panaikinimo ir teikimo sistemą, taigi būtų sukurta sąžininga sistema, kurią taikant būtų galima geriau įveikti ekonomikos ir finansų krizės padarinius regionams ir drauge stiprinti teisingumą ir solidarumą, nes tai pagrindinės sanglaudos politikos vertybės; pabrėžia, kad šios pereinamosios ateinančio programavimo laikotarpio priemonės neturėtų būti nustatytos dabartinių konvergencijos (1 tikslas) ir konkurencingumo (2 tikslas) regionų ar Europos teritorinės sanglaudos tikslo (3 tikslas) sąskaita;

35. ragina stiprinti 2 tikslą („regionų konkurencingumas ir užimtumas“) pasinaudojant tuo, kad jis horizontalus, ir siekti rezultatų, susijusių su keliais nustatytais ES prioritetais, pvz., MVĮ parama, ekologiškomis inovacijomis, vietos ekonomika, švietimu ir mokymu, infrastruktūra, tvariu mobilumu, atsinaujinančiąja energija ir energijos tiekimu, efektyviu išteklių naudojimu ir socialine įtrauktimi; pabrėžia, kad reikia išlaikyti ir toliau plėtoti pasiteisusią sistemą, kurią taikant užtikrinama, kad labiau išsivystę regionai galėtų pašalinti regionų struktūrinius trūkumus, prisidėti siekiant bendrų Europos tikslų ir įveikti būsimus sunkumus, naudodami struktūras, kurios gali lanksčiai reaguoti į kintančias aplinkybes, įskaitant, *inter alia*, inovacijų grupes ir šių regionų finansavimo konkursus; ragina taikyti papildomas priemones, kurios padėtų pagerinti vietovių, kurias ypač veikia struktūriniai pokyčiai, socialinę ir ekonominę bei su infrastruktūra susijusią padėtį; atsižvelgdamas į tai, pažymi, kad reikia rengti pakankamai lanksčias strategijas siekiant, jog būtų sprendžiamos kiekvieno atskiro regiono problemos ir atsižvelgta į jo ypatumus;

36. ragina imtis veiksmų siekiant užtikrinti, kad labiau išsivystę regionai galėtų modernizuoti savo socialinį ir ekonominį kapitalą ir įveikti konkretaus nepritekliaus ir netinkamo ekonominio vystymosi laikotarpius;

37. tvirtai mano, kad reikia dėti daugiau pastangų siekiant trečiojo tikslo – teritorinio bendradarbiavimo prie visų vidinių ES sienų ir visais trim jo aspektais (pasienio, tarpvalstybiniu ir tarpregioniniu), ir ragina struktūrinių fondų dalį padidinti iki 7 %; ragina skiriant lėšų kiekvienai teritorinio bendradarbiavimo programai vadovautis suderintais kriterijais, kad būtų strategiškai ir integruotai patenkinami kiekvienos teritorijos

2011 m. liepos 5 d., antradienis

ir geografinės vietovės poreikiai ir reaguojama į jų ypatumus; pabrėžia pasienio regionų svarbą siekiant strategijos „Europa 2020“ tikslų; mano, kad būtina labiau koordinuoti transeuropinius tinklus, ypač transporto ir energetikos, ir tarpvalstybinę infrastruktūrą, taip pat skirti daugiau subsidijų šiems tinklams atsižvelgiant į Europos prioritetus, ir ragina atitinkamai padidinti lėšas visiems pasienio regionams; ragina supaprastinti 3 tikslo programoms taikomas įgyvendinimo taisykles, grindžiamas proporcingumo principu, taip pat parengti bendrą tinkamumo finansuoti taisyklių rinkinį, nes visa tai yra išankstinės sąlygos siekiant, kad šios programos taptų veiksmingesnės ir regimesnės; pabrėžia, kad reikėtų, jog aktyviai dalyvautų sprendimus priimančios vietos subjektai, nes tik taip galima sėkmingai įgyvendinti programas;

38. mano, kad ETBG yra neprilygstama, itin vertinga teritorinio valdymo priemonė, kuri atsižvelgia į struktūrinio bendradarbiavimo poreikius ir kuri turi būti skatinama kaip tarpvalstybinio valdymo sistemos kūrimo priemonė, kuri padėtų užtikrinti atsakomybę už įvairias politines priemones regionų ir vietos lygmeniu;

39. griežtai atmeta bet kokius pasiūlymus priskirti sanglaudos politiką valstybių narių kompetencijai arba atskiriems sektoriams; mano, kad naujos tam tikrai temai (klimatas, energetika, transportas) skiriamos lėšos kenktų pasiteisinusiam pasidalijamojo valdymo principui, integruotoms plėtros programoms ir galimybei pasinaudoti sąveika, intervencijų veiksmingumui, taigi taip pat keltų grėsmę regionų įnašui siekiant strategijos „Europa 2020“ tikslų;

40. primygtinai reikalauja, kad Europos socialinis fondas liktų sanglaudos politikos dalis; tik taip galima rengti ir įgyvendinti integruotas ekonominių ir socialinių problemų sprendimo strategijas;

41. remia Komisiją, kuri siekia užtikrinti, kad ESF būtų tvirtesnis, veiksmingesnis ir labiau matomas; šiuo tikslu ragina Komisiją ir valstybes nares pasiekti susitarimą derybose dėl to, koks turi būti ESF indėlis į struktūrinius fondus;

42. mano, kad priemonės, kuriomis siekiama padidinti ESF efektyvumą, turėtų visų pirma būti pagrįstos paskatomis, o ne baudomis;

43. pažymi, kad ekonominė krizė dar labiau padidino poreikį nedelsiant imtis priemonių sektoriuose, kuriuose naudojamas ESF, ypač siekiant skatinti užimtumą, darbuotojų perkėlimą į kitas darbo vietas, socialinę įtrauktį ir skurdo mažinimą;

44. pabrėžia, kad ESF teikia labai svarbią paramą vykdant darbo rinkos politiką, pvz., prevencinę ir vietos politiką, taip pat tų sričių politiką, kuri padeda jaunimui patekti į darbo rinką ir kovoti su nedarbu; pabrėžia, kad valstybės narės turėtų naudoti ESF investicijoms į naujus įgūdžius, išsilavinimą (įskaitant ankstyvąjį mokymą), mokymąsi visą gyvenimą, profesinio perorientavimo ir perkvalifikavimo veiklą, ir pabrėžia, kad fondas atlieka svarbų vaidmenį stiprinant visus socialinės įtraukties, įskaitant labiausiai pažeidžiamų ir palankių sąlygų neturinčių grupių įtrauktį, aspektus;

45. ragina Komisiją sustiprinti ESF veiksmus, kuriais siekiama skatinti integraciją į darbo rinką; ragina valstybes nares investuoti į vaikų švietimą nuo labai ankstyvo amžiaus, vėliau mokykloje į jų profesinę orientaciją pagal darbo galimybes regione ir į mokymąsi visą gyvenimą, kuris padėtų darbuotojams savo įgūdžius pritaikyti prie darbo rinkos poreikių, taip pat įgyvendinti priemones, skirtas kovai su jaunimo nedarbu ir su vadinamuoju dirbančių vargšų reiškiniu, ir numatyti programas, pritaikytas pažeidžiamoms ir palankių sąlygų neturinčioms grupėms, pavyzdžiui, romams, migrantams, neigaliesiems ir asmenims, nebaisiems mokyklos, siekiant skatinti veiksmingą ir integracinę augimą ir žiniomis grįstą Europos ekonomiką;

2011 m. liepos 5 d., antradienis

46. ragina skirti labiau pritaikytą ir papildomą techninę pagalbą toms sritims, kuriose yra didelis skurdas ir neretai įtempti subregioninio lygmens kartu egzistuojančių daugumos ir mažumos kultūrų santykiai; mano, kad tokios subregioninės sritys ir toliau gali paprasčiausiai likti didelio skurdo salomis ir susidurti su segregacija netgi tuose regionuose, kurie visai neatsilieka nuo statistinių vidurkių; pažymi, kad reikėtų sutelkti pastangas siekiant skatinti šių subregioninių sričių vystymąsi;

47. džiaugiasi, kad kai kurios valstybės narės pirmą kartą nustatė 2007-2013 m. finansavimo laikotarpio veiklos programas, taip pat su ESF susijusias programas, apimančias visas tikslines sritis;

48. pabrėžia, kad neįkainojama patirtis, įgyta įgyvendinant Bendrijos iniciatyvą EQUAL, vis dar svarbi, ypač atsižvelgiant į vietas ir regioninių priemonių derinimą ir keitimąsi gerąja patirtimi visoje ES;

49. nurodo, kad taikant integruotus vietas ir regioninės plėtros metodus, ypač ESF siejant su ERPF, randasi sąveika, ir ragina, ypač atsižvelgdamas į vietas poreikiams pritaikytą integruotą plėtros planavimą, nustatyti bendras tinkamumo finansuoti taisykles ir padidinti bei palengvinti kryžminio finansavimo tarp abiejų fondų galimybę; pritaria tam, kad būtų numatyta galimybė finansuoti veiksmus iš keleto fondų, nes taip būtų dar lengviau taikyti integruotą požiūrį; be to, ragina užtikrinti geresnę EPF ir ERPF sąveiką;

50. ragina, siekiant didesnės sąveikos, labiau įtraukti sektorių politiką (transporto, energetikos, mokslinių tyrimų, aplinkos, švietimo) į sanglaudos ir struktūrinę politiką, kad struktūriniai fondai, konkurencingumo ir inovacijų programa (CIP) bei mokslinių tyrimų ir technologinės plėtros bendrosios programos būtų efektyvesnės ir geriau koordinuojamos; mano, kad programavimas, pagal kurį nustatomas finansavimas iš kelių fondų, galėtų prisidėti prie šios veiklos didesnės integracijos požiūriu ir padėtų padidinti šių skirtingų fondų sąveiką; mano, kad nacionalinė (regioninė) partnerystė plėtros srityje yra tinkama priemonė siekiant suvienyti įvairias politikos sritis; šiuo atžvilgiu pabrėžia poreikį nustatyti aiškius tikslus ir įvertinti, ar valstybėse narėse tikslai pasiekti;

51. siūlo, kad mokslinių tyrimų ir plėtros politika būtų įgyvendinama teritoriniu pagrindu; taigi pabrėžia, kad labai svarbu pritaikyti sanglaudos politiką ir mokslinių tyrimų ir inovacijų politiką atsižvelgiant į konkrečius teritorijų poreikius, nes aktyvesnis regioninių ir vietos valdžios institucijų dalyvavimas planuojant ir įgyvendinant regioninės plėtros fondus ir inovacijų programas tampa itin svarbus, turint mintyje, kad neįmanoma taikyti tos pačios plėtros strategijos visiems regionams;

52. ragina kitam rėmimo laikotarpiui po 2013 m. sukurti bendrą strateginį pagrindą ERPF, ESF, Sanglaudos fondui, pagrindų programoms, EŽŪFKP ir EŽF; mano, kad suderinto reguliavimo modelis (apimantis valdymo, reikalavimų paramai gauti atitikimo, audito ir ataskaitų teikimo taisykles) turi būti toliau stiprinamas bendru pagrindų reglamentu; atsižvelgdamas į tai, pabrėžia sklandžios įvairių fondų bendros veiklos svarbą norint pasiekti rezultatų; ragina Komisiją atlikti pataisymus, būtinus siekiant užtikrinti, kad susiję fondai, kai galima, galėtų papildyti vienas kitą;

53. ragina Tarybą ir Parlamentą laikantis įprastos teisėkūros procedūros pagal SESV 177 straipsnį patvirtinti naują bendrą strateginį pagrindą;

54. mano, kad ši Europos socialinį fondą būtina įtraukti į bendrą strateginę programą vis dėlto nekeičiant konkrečių jo veiklos taisyklių ir nuostatų ir skiriant jam tinkamus išteklius; ragina Komisiją sutvirtinti ESF vaidmenį, didinti jo pastebimumą ir supaprastinti jo biudžeto kontrolę nustatant paprastą ir veiksmingą valdymo institucijų ir biudžeto kontrolės departamentų bendradarbiavimo tvarką;

2011 m. liepos 5 d., antradienis

55. todėl siūlo apsvarstyti, ar būtų galima vėl įtraukti su regionais susijusias EŽŪFKP programas (esamos 3 ir 4 paramos kryptys); tačiau nepitaria, kad dėl to būtų sumažinti ERPF ir EŽŪFKP biudžetai; ragina nustatyti privalomas taisykles valstybėms narėms ir regionams, siekiant sukurti suderintas ES struktūrinių fondų ir su regionais susijusių kaimo plėtros programų valdymo struktūras;

56. ragina persvarstyti šį reglamentą dėl tarpvalstybinio bendradarbiavimo prie išorės sienų ir dabartinę EKPP ir įtraukti atitinkamas lėšas į 3 tikslą (Europos teritorinis bendradarbiavimas);

57. palankiai vertina ES ir valstybių narių vystymosi ir investicijų partnerystės tikslus, kuriuos Komisija siūlomo vietoj ankstesnių atskiroms valstybėms narėms parengtų nacionalinių strateginių kryptų planų; ragina nustatyti svarbius investicijų prioritetus siekiant įgyvendinti strategijos „Europa 2020“ ir kitus sanglaudos politikos tikslus, kurie bus nustatyti šiuo etapu; mano, kad būtina kuo greičiau konkrečiai paskirstyti kompetenciją pagal atitinkamus lygmenis, ir ragina išlaikyti atitinkamą nacionalinę ir (arba) regionų bei vietos kompetenciją pagal subsidiarumo principą; ragina aiškiai įsipareigoti atitinkamai įtraukti partnerius sudarant vystymosi ir investicijų partnerystės sutartis;

58. pritaria veiksmų programų, kaip svarbiausios priemonės, kuria strateginiai dokumentai paverčiami konkrečiais investicijų prioritetais, taikymui ateityje; ragina tam nustatyti aiškius ir pamatuojamus tikslus;

59. ragina į visus sanglaudos politikos įgyvendinimo etapus (strateginis planavimą, vystymosi ir investicijų partnerystės susitarimų ir veiksmų programų rengimą ir derybas dėl jų) struktūriškai ir sistemingai privalomai įtraukti regionines ir vietos valdžios institucijas, atsižvelgiant į atskirų valstybių narių konstitucinę ir institucinę struktūrą; mano, kad struktūrinių fondų reglamentus būtina papildyti atitinkamomis formulėmis;

60. mano, kad bet kuri būsima ESF naudojimo strategija bus efektyvesnė, jei apims regioninių ir vietos lygmenų valdžią, kuri pajėgi pritaikyti strateginius tikslus konkrečioms teritorijos ypatybėms vykdydama struktūrinį dialogą su visomis suinteresuotosiomis šalimis;

61. pritaria Komisijos siūlomai prioritetų pagal temas sistemai; pažymi, kad kuo žemesnis valstybių narių ar regionų išsivystymo lygis, tuo ilgesnis turi būti šis prioritetų sąrašas, tuo tarpu turi būti atsižvelgiama į specifinius su išsivystymu susijusius regionų poreikius ir drauge užtikrinama, kad šis teminis struktūrinių ir sanglaudos fondų programavimo metodas nebūtų taikomas, jei jis pakenktų integruotam konkrečioms vietoms pritaikytam požiūriui;

62. ragina valstybes nares, visoms valstybėms narėms nustačius tam tikrus privalomus prioritetus, įtraukti į savo prioritetų sąrašus inovacijų, infrastruktūros ir išteklių tausojimo sritis, tačiau mano, kad reikėtų palikti šiek tiek laisvės manevruoti atsižvelgiant į programų mastą, kiekvieno regiono pradinę padėtį ir laukiamus rezultatus tam, kad šie prioritetai būtų pritaikyti kiekvieno regiono specifiniams poreikiams; pabrėžia, kad šiomis aplinkybėmis pagal pavyzdinę iniciatyvą „Inovacijų Europa“ turi būti vartojama plati inovacijų sąvoka; pažymi, kad MVĮ yra pagrindinis darbo vietų ES šaltinis ir palanki terpė verslo idėjoms; pabrėžia, kad parama MVĮ turi būti ir toliau teikiama ir stiprinama, atsižvelgiant į labai svarbų vaidmenį, kurį jos gali atlikti įgyvendinant strategiją „Europa 2020“; pabrėžia, kad pagal iniciatyvą „Inovacijų Europa“ turi būti taikoma plati inovacijų sąvoka, o MVĮ vis dar turi būti sudaromos lengvesnės galimybės gauti finansavimą; pabrėžia, kad turi būti įmanoma papildomus prioritetus siūlyti ir įgyvendinti savanoriškai ir laikantis subsidiarumo principo; mano, kad energetika, švietimas ir mokymas bei kova su skurdu turi būti priskirti prie siūlomų prioritetų;

2011 m. liepos 5 d., antradienis

63. ragina nevēluoti pradėti įgyvendinti programas ir iš esmės spartinti sprendimų priėmimo ir vertinimo procedūras; pabrėžia, kad tai itin svarbu, ypač MVĮ; taip pat ragina gerinti dalyvaujančių administracijų technines galimybes ir glaudžiau susieti šias administracijas, mažinti viešinimo prievoles ir gerokai sutrumpinti konkursų skelbimo ir prašymų dalyvauti juose pateikimo terminus; prašo Komisiją įvertinti, ar būtų galima nustatyti bandomąsias sritis, kuriose būtų galima išbandyti naujus reglamentus mažesniu mastu prieš taikant juos visiems likusiems regionams, kad būtų galima nustatyti galimas įgyvendinimo problemas;

Paskatos, sąlygos, rezultatų siekimas, bendras finansavimas ir finansavimo galimybės

64. ragina Komisijos ir valstybių narių dialogo metu iš anksto nustatyti tam tikras konkrečias finansavimo pagal vystymosi ir investicijų partnerystės sąlygas; mano, jog pagal šias iš anksto nustatytas sąlygas iš valstybių narių turi būti reikalaujama imtis reformų siekiant užtikrinti veiksmingą paramos lėšų panaudojimą tiesiogiai su sanglaudos politika susijusiose srityse, kad, esant reikalui, valstybės narės būtų paragintos tai padaryti ir kad lėšų teikimas būtų priklausomas nuo šių sąlygų; ragina užtikrinti, kad veiksmų programų valdyme dalyvaujantys subjektai galėtų daryti įtaką nustatant sąlygas; laiko teisinga paramos lėšų išmokas susieti su jau priimtų ES teisės aktų vykdymu (kainų reguliavimas, konkursai, transportas, aplinka, sveikatos apsauga ir kt.), siekiant išvengti neatitikimų ir užtikrinti veiksmingumą; tačiau nepritaria nurodymams, kuriais iš valstybių narių reikalaujama esminių socialinių ir ekonominių reformų; visos sąlygos turėtų visapusiškai atitikti subsidiarumo ir partnerystės principus;

65. mano, kad dėl naujų sąlygų neturi atsirasti papildomos administracinės naštos dalyvaujantiems subjektams; ragina parengti nuoseklias standartines tiek ERPF, tiek ESF naudojimo sąlygų sistemas, kurias taip pat turėtų būti galima objektyviai įvertinti;

66. laiko Komisiją atsakingą už sąlygų nustatymą ir jų įgyvendinimo priežiūrą, ir siūlo parengti atitinkamus veiksmų planus valstybėms narėms ir regionams;

67. pritaria Komisijos pasiūlymui užtikrinti, kad sanglaudos politika būtų rezultatyvesnė, *ex ante* nustatant tinkamus tikslus ir rodiklius; pabrėžia, kad reikia taikyti tik kelis aiškiai apibrėžtus ir pakankamai reikšmingus rodiklius, kurie turi būti tiesiogiai susiję su paramos poveikiu ir kuriuos reikia nustatyti kartu su regionais ar valstybėmis narėmis; vis dėlto mano, kad visos siūlomos priemonės ir kriterijai, skirti rezultatams vertinti, turėtų būti ir toliau grindžiami kokybiniu požiūriu į programas;

68. mano, kad rodikliai, kuriais remiantis nustatomos regioninės subsidijos iš struktūrinių fondų ir Sanglaudos fondo, turi būti grindžiami naujausiais Eurostato statistiniais duomenimis, siekiant visapusiškai atsižvelgti į krizės poveikį regionų ekonomikai ir socialinei padėčiai;

69. prašo pagerinti ESF efektyvumą ir skaidrumą veiksmais, kuriais daugiau dėmesio būtų skiriama rezultatams, ir mano, kad būtina *ex ante* nustatyti aiškius ir išmatuojamus rezultatų tikslus ir rodiklius, tiesiogiai susijusius su finansavimo tikslu, kuriais būtų matuojama visų pirma kovos su skurdu ir socialine atskirtimi sėkmė ir integracija į aukštos kokybės užimtumą; mano, kad visų lygių suinteresuotuosius asmenis reikėtų įtraukti, nustatant šiuos tikslus ir rodiklius, ir kad rodikliai turėtų būti tiksliai apibrėžti pakankamai anksčiau nei tiekiamas finansavimas, siekiant jog ir valstybės narės, ir Komisija galėtų įvertinti pasiektus rezultatus ir kitame planavimo etape vadovautis įgyta patirtimi; pritaria Komisijos pasiūlymui skirti ESF lėšas atsižvelgiant į *ex ante* sąlygas, įskaitant prielaidą, susijusią su ES teisės aktų ir ES tikslų perkėlimu į

2011 m. liepos 5 d., antradienis

nacionalinę teisę, nes tai būtina, kad ESF priemonės būtų sėkmingos, taip pat įskaitant struktūrines reformas ir atitinkamus administracinius pajėgumus; pabrėžia, kad dėl orientacijos į rezultatą smulkūs naudos gavėjai neturėtų likti nepalankioje padėtyje arba susidurti su naujomis priegios kliūtimis ar pavojais;

70. mano, kad bendras viešasis ir privatusis finansavimas yra vienas iš pagrindinių sanglaudos politikos principų; ragina apsvarstyti, kokia turėtų būti didžiausia ES dalis, kuria būtų labiau atsižvelgiama į regionų išsivystymo lygį, Europos teikiamą papildomą naudą ir priemonių pobūdį, ir ją atitinkamai padidinti arba sumažinti;

71. ragina valstybes nares ir regionus perspektyviai planuoti bendro finansavimo asignavimus ir padidinti juos pasitelkiant finansų inžineriją;

72. ragina, kalbant apie tiesioginių subsidijų teikimą įmonėms, pripažinti, kad sanglaudos politikos lėšos, užuot dariusios įtaką bendrovių, ypač didelių bendrovių, sprendimams atidaryti įmonę tam tikroje vietoje, dažniausiai būna pasisavinamos bendrovių, kurios jau priėmė tokį sprendimą (savaimiškumo poveikis), todėl ragina suteikti paramą privačioms įmonėms, kad jos skirtų dėmesį investicijoms į mokslinius tyrimus ir plėtrą arba dažniau nei dabar teiktų jas netiesiogiai kaip paramą infrastruktūrai; taip pat ragina bendrajame struktūrinių fondų reglamente numatyti aiškias nuostatas, pagal kurias būtų neleidžiama skirti ES lėšų gamybos perkėlimui iš vienos ES valstybės narės į kitą finansuoti, gerokai sumažinti ribą, nuo kurios tokias investicijas būtų galima patikrinti, neteikti didelėms įmonėms tiesioginių subsidijų ir nustatyti 10 metų ribą veiksnių trukmei;

73. pripažįsta naujų finansavimo priemonių svertą funkciją ir mobilizavimo potencialą, apskritai pritaria didesniam paskolų finansavimui ir ragina daugkartines finansų priemones taikyti toms sritims, kurios įrodo esančios tinkamos; ragina šiuo tikslu per visą paramos laikotarpį numatyti palengvinimų ir užtikrinti didesnę teisinį tikrumą, taip pat sukurti ES registrą, kuriame būtų nurodyta, kuriems projektams yra skirtos paskolos, o kuriems – subsidijos; ragina taikyti priemones siekiant užtikrinti jų perspektyvumą ir įvykdomumą visiems regionams ir miestams; mano, kad ne vėliau kaip po vieno paramos laikotarpio atsakomybė už lėšų panaudojimą turi būti perkelta į nacionalinį ar projektų lygmenį; pažymi, kad per einamąjį laikotarpį ne visos valstybės narės patvirtino decentralizuotą finansinių priemonių, pvz., JESSICA, nagrinėjimo požiūrį; pabrėžia, kad miestams reikia tiesiogiai tuo naudotis;

74. pabrėžia, kad parama dotacijomis visada turi išlikti kaip pasirenkama priemonė ir kad suinteresuotieji asmenys vietoje privalo nuspręsti dėl tinkamo įvairių finansinių priemonių panaudojimo pagal regiono poreikius;

75. mano, kad finansuojant infrastruktūrą EIB vaidmuo turi būti didesnis; ragina daugiau dėmesio skirti savarankiškiems viešojo ir privatačiojo sektorių partnerystės sprendimams; mano, kad iš esmės Europos Parlamentui tenka didelė atsakomybė už tinkamą skaidrumą ir sprendimų priėmimo bei priežiūros užduotis;

76. džiaugiasi veiksmingu EIB ir Komisijos bendradarbiavimu įgyvendinant tris bendras iniciatyvas: JESSICA, JEREMIE ir JASMINE, skirtas sanglaudos politikos efektyvumui ir veiksmingumui didinti ir struktūrinių fondų veikimui gerinti; ragina Komisiją toliau aktyviai priimti bendras iniciatyvas kartu su EIB, ypač sanglaudos politikos srityje ir užtikrinant MVĮ finansinę paramą;

77. mano, kad visuotinės dotacijos regionų lygmeniu yra tinkama priemonė savarankiškomis inovacijų strategijoms pagal Europos regioninės politikos tikslus;

78. vis dėlto nepitaria, kad visuotinėms dotacijoms būtų nustatomos kvotos ar išpareigojimai, nes tai galėtų prieštarauti pagrindinių prioritetų, pritaikytų tokių regionų poreikiams, nustatymui;

2011 m. liepos 5 d., antradienis

Biudžetas, finansiniai procesai, biurokratijos mažinimas, biudžetinė drausmė ir finansų kontrolė

79. mano, kad septynerių metų trukmės programavimo laikotarpis pasiteisino įgyvendinant sanglaudos politiką ir jį reikėtų išlaikyti bent iki kito planavimo laikotarpio pabaigos (2020 m.); tačiau ragina sukurti sistemą, pagal kurią būtų galima greičiau iš naujo strategiškai įvertinti pradines sąlygas ir dar greičiau ir lanksčiau reaguoti į ypatingus įvykius (kaip antai finansų krizė, energetikos krizė, gaivalinės nelaimės);

80. pabrėžia, kad šiuo metu sudarytas ES biudžetas bei jo paskirstymo mechanizmai ir susiję fondų reglamentai pasiteisino būtent vykdant sanglaudos ir struktūrinę politiką ir kad pakeitimus reikia daryti tik ten, kur procedūros nepasiteisino ar esama prieštaravimų galiojančiam finansiniam reglamentui; todėl pritaria Komisijos pasiūlymams dėl taisyklių suderinimo visiems regioninei plėtrai skirtiems fondams; vis dėlto ragina darant net ir labai mažus įtvirtintų ir pasiteisintų struktūrų pakeitimus, būti labai apdairiems, siekiant išvengti veiklos sutrikimų ir netikrumo nacionalinėse bei regionų administracinėse institucijose bei didesnės naštos naudos gavėjams, ypač tiems, kurių maža struktūra ir riboti pajėgumai;

81. mano, kad įmanoma strategijos „Europa 2020“ tikslus įtraukti į esamą tikslų ir fondų sistemą; nepritaria smulkesniam ES biudžeto suskirstymui pagal abstrakčias išlaidų kategorijas „pažangus“, „įtraukus“ ar „tvarus augimas“ bei bet kokiam sanglaudos politikos išskirstymui į atskiras biudžeto eilutes; mano, jog šiai politikai ES biudžete reikėtų skirti atskirą eilutę;

82. mano, kad sanglaudos politika po 2013 m. gali dar daugiau prisidėti prie tolesnės ir tvarios ES regionų plėtos ir kad ji yra lemiamą politikos sritis visuose sektoriuose įgyvendinant strategijos „Europa 2020“ tikslus, todėl ragina skirti jai bent tokius pat biudžeto asignavimus;

83. primena, kad Europos Audito Rūmai daugelį metų pranešė, kad mokėjimų sanglaudos srityje klaidų lygis siekia daugiau negu 5 %, tačiau pažymi, kad klaidų lygis buvo sumažintas, nes, kaip nurodoma Europos Audito Rūmų metinėje ataskaitoje, paskutinės biudžeto įvykdymo patvirtinimo procedūros metu siekė 11 %, ir kad priežiūros ir kontrolės sistemos yra tik iš dalies veiksmingos; be to, ragina paaiškinti klaidų apskaičiavimo metodą, nes dėl Europos Audito Rūmų ir Komisijos pateiktų skaičių neatitikimo atsiranda painiava ir nepasitikėjimas oficialiais duomenimis;

84. ragina patvirtinti griežtesnes struktūrinių fondų lėšų naudojimo neatitikimų stebėsenos taisykles dėl valstybių narių, kuriose dažnai pasitaiko pažeidimų panaudojant struktūrinių fondų lėšas, ir sistemingo mokėjimų nutraukimo ir mokėjimų sustabdymo procedūros, kai tik tampa akivaizdu, kad vykdant akredituotų institucijų veiklą atsirado didelių trūkumų, taisykles; taip pat ragina atsisakyti bereikalingo patikrinimo tose valstybėse narėse, kurios turi gerai veikiančią lėšų valdymo sistemą; mano, kad, jei tik įmanoma, turėtų būti taikomi „pasitikėjimo sutarties“ ir „bendro audito“ principai;

85. ragina valstybes nares ar valdžios institucijas paskirti institucijas ar organus, kurie būtų išimtinai atsakingi už teisingą struktūrinių fondų lėšų valdymą;

86. mano, jog lėšas administruojančių įstaigų (mokėjimo biurų arba administruojančių institucijų) vadovų valdymo deklaracijos būtų tinkama priemonė stiprinti ataskaitų teikimo ir kontrolės grandinę, ir pažymi, jog būtina, kad šių deklaracijų turinys būtų tikslus; taigi ragina klaidingų deklaracijų pateikimo atvejais taikyti sankcijų sistemą; toliau pritaria, kad reikia siekti įdiegti nacionalinių patikinimo pareiškimų sistemą;

2011 m. liepos 5 d., antradienis

87. ragina Komisiją jau nuo kito programavimo laikotarpio pradžios priimti didesnę atsakomybę už nacionalinių valdymo procedūrų gerinimą; taigi mano, kad reikia nedelsiant supaprastinti ir padaryti aiškesnį paramos programų administravimą, ypač finansinio įgyvendinimo ir finansinės kontrolės srityse; todėl mano, kad Komisija turi būti atsakinga už nacionalinių ar federalinių administracijų ir tikrinimo institucijų akreditavimo procedūrų atlikimą; mano, kad sėkmingą akreditaciją ir pasiektą žemą klaidų lygį galima susieti su teise į supaprastintą ir retesnę atskaitomybę;

88. be to, ragina stiprinti Komisijos priežiūros vaidmenį ir pradėti taikyti sistemingą mokėjimų nutraukimą ir sustabdymą, kai tik remiantis tinkamai patvirtintais įrodymais tampa akivaizdu, kad akredituotų institucijų veikloje atsirado didelių trūkumų; taip pat ragina Komisiją nustatyti solidesnius planus siekiant, kad padidėtų klaidingai išmokėtų lėšų susigrąžinimo dalis;

89. ragina supaprastinti patikrinimo sistemą ir sumažinti patikrinimo pakopų skaičių, taip pat išaiškinti, už ką atsakingos atitinkamai Komisija ir valstybės narės; ragina taikyti vienos pakopos patikrinimo procedūrą, pagal kurią valstybės narės tikrintų projektus, o Komisija tikrintų valstybių narių patikrinimo sistemas;

90. mano, kad siekiant padidinti veiklos programų veiksmingumą reikėtų regionuose aktyviau naudotis projektų atrankos konkursų procedūromis;

91. ragina, siekiant sumažinti biurokratizmo, plačiau taikyti standartines procedūras, didesnius standartinius vieneto įkainius ir deklaruoti pridėtines išlaidas nurodant fiksuoto dydžio sumą, kur ši sistema yra taikoma; ragina labiau atsižvelgti į proporcingumo principą, tai yra įgyvendinant nedideles programas nustatyti gerokai mažiau ataskaitų teikimo ir tikrinimo prievolių;

92. ragina Komisiją kasmet viešai skelbti vadinamąją nesėkmių suvestinę, kurioje būtų paviešinami netinkamo ir (arba) pernelyg vėlyvo ataskaitų teikimo ir informacijos atskleidimo reikalavimų vykdymo atvejai ir pažeidimų, piktnaudžiavimo ir sukčiavimo naudojant struktūrinių fondų lėšas atvejai; ragina šią informaciją suskirstyti pagal valstybes nares ir fondus;

93. yra susirūpinęs tuo, kad biurokratizmas neleidžia mažoms įmonėms ir organizacijoms naudotis struktūrinių fondų finansavimu; ragina užtikrinti, kad atitinkamos taisyklės ir techninė dokumentacija būtų kiek galima aiškesni;

94. ragina naujuoju programavimo laikotarpiu nustatyti kasmetinio sąskaitų patvirtinimo procedūras, kurios taip pat būtų taikomos daugiametėms programoms;

95. mano, jog visai įgyvendinimo ir stebėsenos sistemai būtinos veiksmingesnės e. vyriausybės formos (suderintos formos); ragina užtikrinti valstybių narių keitimąsi patirtimi koordinuojant Komisijai ir suderintą įgyvendinimą pasitelkiant administruojančių institucijų ir tikrinimo institucijų grupes;

96. pritaria Komisijos pasiūlymui išlaidas nacionalinėms valdžios institucijoms grąžinti tik tada, kai ES lėšos išmokamos paramos gavėjams; mano, kad dėl to lėšos būtų išmokamos greičiau ir tai būtų svarbi paskata griežtai nacionalinei kontrolei; tačiau atkreipia dėmesį į tai, kad valstybėse narėse ir regionuose gali kilti su grynujų pinigų šrautais susijusių problemų, todėl reikės imtis tinkamų apsidraudimo veiksmų;

2011 m. liepos 5 d., antradienis

97. Komisijos raginimą, kad mokėjimai būtų pritaikyti atsižvelgiant į rezultatus, laiko nelogišku, kadangi rezultatų bus pasiekta tik finansuojant projektus, yra susirūpinęs tuo, kad stebėseną gali būti labai biurokratiška, tačiau laiko priimtinais reikalavimus, pagal kuriuos mokėjimai vykdomi įrodžius, jog projektai atitinka, pvz., strategiją „Europa 2020“;

98. mano, kad atsižvelgiant į tai, jog kompensacija turėtų būti gaunama po to, kai ES finansavimas, skiriamas projektams, duoda rezultatų, naudos gavėjams neturi būti užkrauta jokia papildoma našta, susijusi su palūkanų normomis, kuri neatspindėtų bankų ar finansų institucijų suteiktų paskolų žemo rizikos veiksnio;

99. ragina diversifikuoti baudų sistemą, be kitų aspektų taikant premijų sistemą toms valstybėms narėms, kurios laikosi įgyvendinimo reikalavimų, ypač darant joms administracines nuolaidas;

100. primena, kad, priešingai nei kiti struktūriniai fondai, ESF ypatingas tuo, jog yra glaudžiai susijęs su tiksline grupėmis, gaunančiomis jo paramą, ir kad šis fondas turi būti suformuotas taip, jog būtų galima vykdyti daug mažos apimties projektų vietose; ragina, kad būtų reikalaujama, jog valstybės narės nedelsdamos perduotų lėšas projektams, kad mažesni paramos gavėjai nepatirtų problemų; prašo Komisijos ir valstybių narių užtikrinti finansinio programų įgyvendinimo lankstumą, laikytis proporcingumo principo dėl laiko, pastangų ir finansinio indėlio į apskaitą nustatant kontrolės ir audito įpareigojimus, taip pat supaprastinti procedūras ir sumažinti pernelyg didelę administracinę naštą ir kitų kliūčių skaičių projektų ir galimų paramos gavėjų naudai siekiant, kad ESF galėtų labiau prisidėti įgyvendinant Europos Sąjungos augimo ir darbo vietų kūrimo tikslus; ragina Komisiją padidinti valdymo institucijų ir paramos gavėjų pasirinkimą, susijusį su finansinėmis galimybėmis, ir pasiūlyti standartinių sąnaudų pasirinkčių galimybę kartu su tradicine apskaita;

101. pritaria Komisijos pasiūlymui tam tikrais atvejais nuosekliai taikyti taisyklės „n+2“ ir „n+3“, jei galima valstybėms narėms skiriamų lėšų lygmeniu, kad būtų daugiau lankstumo, išskyrus pirmus paramos metus ir tarpvalstybines programas, taip pat reikalauja, kad bet kokios kitos išimtys iš automatinio įsipareigojimų panaikinimo taisyklių būtų taikomos tik siekiant atsižvelgti į administracinę naštą, kuri užkraunama dėl naujų nuostatų, susijusių su strateginiu programavimu, rezultatais pagrįstu orientavimusi ir *ex ante* sąlygų sistema; iš tikrųjų pritaria taisyklės „n+3“ taikymui tarpvalstybinėms programoms, kad būtų atsižvelgiama į lėtesnę administracinių procesų eigą, kurią lemia kalbinės ir kultūrinės problemos, kurių kyla įgyvendinant šias programas; mano, kad taip bus užtikrinta kokybiškų investicijų ir sklendaus bei greito programų įgyvendinimo pusiausvyra;

Kaimynystės ir plėtros politikos kryptys

102. pabrėžia Europos kaimynystės ir partnerystės priemonės (EKPP) reikšmę sanglaudos politikai, nes ja skatinamas tarpvalstybinis bendradarbiavimas su Europos Sąjungai nepriklausančiomis valstybėmis; atkreipia dėmesį į dabartines programos vykdymo problemas; yra įsitikinęs, kad galiausiai pasirodys, jog EKPP tarpvalstybines programas reikia vėl įtraukti į sanglaudos politiką; mano, kad būtent kaimyninių valstybių infrastruktūros (transporto, energetikos ir aplinkos apsaugos) jungtys daro teigiamą poveikį ir Europos pasienio regionams; ragina EKPP lėšas labiau sutelkti strateginiams energijos tiekimo ir transporto infrastruktūros poreikiams; pabrėžia makroregionų vaidmenį šiuo klausimu; ragina Komisiją ištirti galimybę užtikrinti geresnę ERPF iniciatyvų, Pasirengimo narystei pagalbos priemonės, Europos kaimynystės ir partnerystės priemonės (EKPP) ir Europos plėtros fondo (EPF) sąveiką; be to, prašo Komisijos įvertinti, ar vykdančią regionų politiką naudojama struktūra taip pat gali būti taikoma valdant Europos kaimynystės ir partnerystės priemonę (EKPP);

2011 m. liepos 5 d., antradienis

103. pabrėžia, kad sanglaudos požiūriu labai svarbus ES plėtros procesas, o kartu ir Pasirengimo narystei pagalbos priemonė (PNPP), kurios tikslas, be kita ko, padėti šalims kandidatėms atlikti esminius organizacinius parengiamuosius darbus, kad būtų galima įgyvendinti sanglaudos politiką; atkreipia dėmesį į įgyvendinimo problemas valstybėse narėse; primena PNPP pirminius tikslus, ypač gebėjimų ugdymo ir institucijų kūrimo finansavimą bei šalių pasirengimo įgyvendinti Sąjungos sanglaudos politiką rėmimą, siekiant, kad šalys kandidatės stojimo metu būtų pasirengusios visapusiškai taikyti Bendrijos *aquis*; ragina Komisiją nustatyti dabartines PNPP veikimo problemas;

104. dar kartą ragina į būsimą priemonių formavimą įtraukti Regioninės plėtros komitetą ir suteikti jam atsakomybę;

*

* *

105. paveda Pirmininkui perduoti šią rezoliuciją Tarybai, Komisijai bei ES regionų ir žemių valdytojams.

ES parama besivystančių šalių biudžetams

P7_TA(2011)0317

2011 m. liepos 5 d. Europos Parlamento rezoliucija dėl būsimos ES paramos besivystančių šalių biudžetams (2010/2300(INI))

(2013/C 33 E/05)

Europos Parlamentas,

- atsižvelgdamas į įsipareigojimus dėl pagalbos apimties, pagalbos Afrikai į pietus nuo Sacharos ir pagalbos kokybės, kuriuos Didysis aštuntukas (G8) prisiėmė 2005 m. Gleniglso aukščiausiojo lygio susitikime ir visuose vėlesniuose G8 ir Didžiojo dvidešimtuko (G20) aukščiausiojo lygio susitikimuose,
- atsižvelgdamas į 2000 m. rugsėjo 8 d. Jungtinių Tautų Organizacijos priimtą Tūkstantmečio deklaraciją,
- atsižvelgdamas į Europos konsensą dėl vystymosi ⁽¹⁾ ir Europos Sąjungos elgesio kodeksą dėl papildomumo ir darbo pasidalijimo įgyvendinant vystymosi politiką ⁽²⁾,
- atsižvelgdamas į Paryžiaus deklaraciją dėl pagalbos veiksmingumo ir Akros veiksmų darbotvarkę,
- atsižvelgdamas į Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 208 straipsnį, kuriame nustatyta, kad „Sąjunga atsižvelgia į bendradarbiavimo vystymosi labai tikslus savo įgyvendinamos politikos srityse, kurios gali turėti įtakos besivystančioms šalims“,
- atsižvelgdamas į 2006 m. gruodžio 18 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 1905/2006, nustatančio vystomojo bendradarbiavimo finansinę priemonę ⁽³⁾, 25 straipsnio 1 dalies b punktą (Vystomojo bendradarbiavimo priemonė, VBP),
- atsižvelgdamas į Kotonu susitarimo 61 straipsnio 2 dalį,

⁽¹⁾ OL C 46, 2006 2 24, p. 1.

⁽²⁾ 2007 m. gegužės 15 d. Tarybos išvados (09558/2007).

⁽³⁾ OL L 378, 2006 12 27, p. 41.